

14 april 2010

Geachte redactie's van de Sociale Databank Nederland, Het Echte Nieuws en Platform herstel Rechtsorde.

Heden ontving ik het [volgende persbericht](#) van Ing. A.M.L. van Rooij van het Ecologisch Kennis Centrum B.V.

Als reactie daarop laat ik weten dat ik het oprichten van een degelijk fonds een zeer goede zaak vind. De menselijke ravage die bij mij en mijn familie is aangericht door het Dutch Ambassade personeel te Jakarta ir L. Klijnsma (hoofd Consulaire zaken) in samenwerking met A. Tulp (onbegrijpelijk?) en M. Kwee (UWV Jakarta) samen met ondermeer N. Tilstra (VROM-inspecteur veiligheid) en C. Bijl (burgemeester gemeente Emmen) is mijns inziens samenspannende misdaad die net zolang doorgaat totdat mijn zoon Anton en haar moeder aan de hongerdood zijn overleden, waarna ik zal volgen gezien mijn slechte gezondheidstoestand.

Ruim anderhalf jaar heeft het UWV met de hulp van met name bovengenoemde personen mij bewust met ernstige Trombose zonder medicatie, zonder enige hulp en zonder geld aan mijn lot overgelaten. Vanuit Bali heb ik daarover ruim 60 nood sms verstuurd aan ir L. Klijnsma. Ondanks die wetenschap deed hij niets en werd ik in september 2008 met spoed opgenomen in International Wing hospital te Denpasar door een Neuroloog en een Vaatchirurg om mijn leven te redden. Men wist dat ik het niet kon betalen, toch hebben zij mijn leven gered met een operatie. Ik ben hen daarvoor nog zeer dankbaar.

In september 2008 was ook mijn visum verlopen. Ik kon namelijk geen nieuw visum betalen omdat het UWV weigerde geld over te maken waarop ik als Nederlandse staatsburger recht had. Ook hieraan werd door bovengenoemde personen niets aan gedaan. In februari - maart 2009 heb ik vier bezoeken gebracht aan de heren ir L. Klijnsma en M. Kwee bij de Jakarta Dutch Ambassy met een document van nota bene de Indonesia Immigratie die mij nog steeds wilde helpen. Ook daarmee werd door de heren ir L. Klijnsma en M. Kwee niets gedaan. Dit alles met de voorkennis en wetenschap wat mij in de Hospital was overkomen. Men wist dat mijn visum al 6 maanden was verlopen en zij lieten mij gaan met geen enkel document om mijn visum probleem met betrekking tot immigratie op te lossen.

In april 2009 was mijn vrouw 9 maanden zwanger. Omdat het UWV al die tijd weigerden de WAO-premie te betalen, heeft zij gedurende die negen maanden geen enkel consult kunnen hebben. Als gevolg daarvan werd zij met een ernstig probleem naar de Hospital gebracht. De specialist vertelde mij dat als ik het leven van mijn zoon en zijn moeder wilde redden er binnen 3 dagen (op 10 April 2010) een levensreddende operatie zal moeten plaatsvinden, anders zullen mijn zoon Anton en zijn moeder daaraan overlijden. Madelon Rietveld, mijn 17 jarige dochter, heeft vanuit Nederland persoonlijk de kosten voor operatie betaald. Als zij dat niet had willen of kunnen doen dan waren mijn zoon Anton en zijn moeder beiden overleden. Ondanks hiervan kennis te hebben zegt Jakarta Dutch Consulaat op Bali hiervan niets te weten!

Een maand later was mijn visum al maar liefst acht maanden verlopen. Vanuit Nederland werd niets ondernomen om mijn visum verlengd te krijgen. Om die reden hebben zij mij ruim acht maanden lang in een cel opgesloten. Ik kon mijn een maand oude zoon Anton en zijn moeder slechts af en toe vanuit de cel zien.

Na die acht maanden cel werd het nog erger. Ik kreeg zeer ernstige klachten met mijn arm- en trombosebeen, als gevolg van het feit dat men mij de medicatie daarvoor heeft onthouden en zonder enige medicatie voor mijn Parkinson ziekte te hebben gekregen.

Daarna kreeg ik een totaal verkeerde medicatie. Ook hierover heb ik ruim 50 sms naar de heren ir L. Klijnsma en M. Kwee van de ambassade te Jakarta verstuurd. Men deed weer geheel niets en liet mij zitten met totaal verkeerde medicatie.

Tot een week voor mijn vertrek naar Nederland - onder hoge druk van immigratiedienst richting de heren ir L. Klijnsma en M. Kwee - mocht ik tweemaal het Hospital bezoeken en kreeg ik iets van medicatie voor mijn Trombose en Parkinson!

De laatste weken voor mijn noodzakelijke vertrek naar Nederland moest ik onder druk van Nederland een akkoordverklaring ondertekenen, waarin mijn advocaat mij heeft weten over te halen, anders zou ik op Bali in de gevangenis voor de rest van mijn leven opgesloten blijven zitten. Daarmee is klip en klaar helder dat de Nederlandse overheid mij bewust heeft gescheiden van mijn zoon Anton en mijn gezin!

De Immigratiedienst Indonesia heeft in overleg met mijn vrouw de lengte van het visum dat ik niet meer in Indonesia mag terugkomen (in strijd met de wet) teruggebracht van 3 jaar naar 1 jaar met de wetenschap dat ik mijn vrouw en mijn Zoon op Bali met niets moest achterlaten!

In Nederland aangekomen heb ik de eerste weken van Madelon Rietveld en haar Moeder veel hulp gehad en werd er weer geld gestort om Anton en zijn Moeder van eten te voorzien.

In februari 2010 heb ik omdat ik nog steeds nul euro van het UWV kreeg met tranen in mijn ogen de laatste sieraden van de collectie van mijn overleden moeder moeten verkopen om mijn zoon Anton en zijn Moeder van eten te kunnen voorzien!

Reeds eerder heb ik al 70 % van die collectie op Bali moeten verkopen om daar in leven te kunnen blijven. De Nederlandse ambassade in Indonesië liet ons gewoon creperen. De Nederlandse regering onder politieke verantwoordelijkheid van minister J.P.H. Donner van Sociale Zaken en Werkgelegenheid doen dat samen met ondermeer J. Linthorst (voorzitter Raad van Bestuur UWV), H. Howell (medewerkster UWV), A. Monsch (medewerkster UWV), Hr. Saltzher (medewerker UWV), Ir L. Klijnsma (Hoofd Consulaire Zaken Nederlandse Ambassade te Jakarta), M. Kwee (medewerkster UWV voor Nederlandse Ambassade te Jakarta), N. Tilstra (VROM-inspecteur veiligheid) en C. Bijl (burgemeester gemeente Emmen) nog steeds.

Daarmee heeft de Staat der Nederlanden dit alles tot een drama laten uitgelopen zodat de moeder van mijn zoon Anton Rietveld haar zoon heeft moeten onderbrengen bij haar vriendin omdat er geen eten meer is voor mijn zoon en zijn moeder. Ook heeft zij uit nood haar kamer moeten opzeggen die zij uit nood heeft moeten nemen na eerder verlies van ook haar drie huizen op Bali hierdoor.

Hiermee staat voor mij vast dat de Staat der Nederlanden, met Hare Majesteit de Koningin Beatrix als staatshoofd, mij en mijn zoon Anton en zijn moeder doelbewust het graf in heeft willen werken met misbruik van miljoenen euro's geld dat afkomstig is van de belastingbetalende Nederlanders.

Deze tekst is nog beknopt daar het anders te lang zou worden. Al hetgeen hier door mij is opgeschreven is voor 100% de waarheid en te bewijzen met foto's, rekeningen, medicatie en zelfs met brieven van de Immigratiedienst en Hospital specialisten op Bali die zij speciaal voor mij hebben gemaakt!

Tot slot;

Daar ik lange tijd geen medicatie voor Trombose heb verkregen heb ik nu blijvend een ernstig hartprobleem erbij gekregen en kort gezegd heeft men zes weken geleden mijn leven bij het MCA te Alkmaar op de afdeling Cardiologie hartbewaking weer moeten

redden en nog wel zonder ziektekostenverzekering wegens nul euro vanuit het UWV en geen inschrijving bij enige gemeente in Nederland.

De normen en waarden van het UWV personeel binnen Nederland en de Nederlandse Ambassade heeft geleid tot een regelrechte moordaanslag op de Familie Rietveld tot aan baby Anton Rietveld toe. Ondanks deze wetenschap weigeren alle Nederlandse gemeenten mij als Nederlander in te schrijven, waaronder de gemeente Castricum (die zich zelfs schuldig heeft gemaakt aan vervalsing van mijn GBA uittreksel) hetgeen heeft kunnen gebeuren met de hulp van burgemeester C. Bijl en de heer H. Webers (GBA) vanuit de gemeente Emmen.

Tot op de dag van vandaag heeft geen enkele Nederlandse gemeente hulp aangeboden. Verantwoordelijk inspecteur N. Tilstra van het ministerie van VROM is hiervan volledig op de hoogte en heeft namens de Staat der Nederlanden deze slooppartij, waardoor ik naar Bali heb moeten verhuizen, veroorzaakt. Om dit alles in de doofpot te krijgen en te houden moeten mijn zoon Anton en zijn moeder zonder enige vorm van inkomsten op Bali de hongerdood sterven. Dit alles in de hoop dat dit mijn hart niet zal overleven.

Dit alles heeft in Nederland kunnen gebeuren onder verantwoordelijk minister J.P.H. Donner van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, die bij de laatste Tweede kamerverkiezingen de volgende campagneboodschap heeft gebruikt:

Campagneboodschap Piet Hein Donner

Een veilige en stevige samenleving. Een samenleving waarin ieder zich beschermd, geborgen en gewaardeerd weet. Waarin iedereen participeert en we elkaar aanvaarden en met respect behandelen. Waarin we vertrouwen in elkaar, in de overheid en in de toekomst kunnen hebben. Dat is de samenleving waar ik mij voor inzet!

Hoe erg hij de Nederlandse kiezers heeft bedrogen maakt ook het artikel: "**Zaak gif(speel)hout op schoolplein: Donner negeert uitspraak Raad van State**" in Het Echte Nieuws van 13 juli 2009 glashelder, [lees hier](#).

Ik hoop dat ik met deze verslaggeving heb bijgedragen aan een Nederlandse samenleving waarbij in de toekomst dit nooit meer bij iemand kan gebeuren, dan is mijn jarenlange strijd tegen het onrecht om daarmee vele families te helpen namelijk niet voor niets geweest.

Mijn grote dank voor iedereen die mij en mijn gezin hebben geholpen.

Met vriendelijke groeten.

Rudolf Rietveld.
tel: 06 - 49618734